

HANNA ŽÁKOVÁ
FLIRT PODLE
SVATÉHO JAKUBA

Hanna Žáková

FLIRT PODLE SVATÉHO JAKUBA

Úvod

„Jediné, co ovlivníte, je míra vámi vnímaného utrpení.“

Dopřála jsem si nádech. „A tak, chcete-li být šťastnější, zatvrděte své srdce. Tvrdé srdce je pokojné srdce. Věřte mi. Srdce z kamene je nezranitelné.“

„Myslíte?“ vydechl tiše.

‘*Nemyslím, vím!*’ vybuchla jsem v duchu. ‘*Zrovna ty mě budeš přesvědčovat o opaku!*’

„Dávat najevo lásku, je to největší bláznovství!“ rozzuřila jsem se. „Kdo vám ji vrátí zpátky? Kdy?“

„Musí vám ji někdo vracet?“ Zas ten jeho sotva slyšitelný hlas.

„A proč by neměl? Podle všech pravidel jen to, co vydám, se mi vrátí! Hučí to do nás ze všech stran: chceš víc peněz? Utrácej! Chceš víc lásky? Projevuj ji! *New age*, víte? A před tímhle *novým* věkem – Kristus, ve *starém* věku!“

„Ten, pokud vím, rozdával lásku nezištně...“

„A podle toho dopadl!“ Uspokojením se až tetelím.

„Měl jsem dojem, že máte ze své Cesty jiné poznatky,“ hodil mi udičku.

„Cesta...!“ Málem se mi oči zalily slzami. „To už je tak dávno... To už ani není pravda.“

„Dá se na něco takového zapomenout?“

V rozpacích jsem zaujala pózu Rodinova Myslitele.¹

„Jsem přesvědčen, že vám Cesta výrazně změnila život!“

„Život ano, ne však myšlení.“

1 Bronzová plastika muže, sedícího v předklonu, se skloněnou hlavou podepřenou rukou. (Zdobí hrob sochaře a jeho ženy.)

Vstal. Pár kroků k oknu, pohled či dva z něj a otočil se ke mně: „Přinesete za týden svoje zápisky? Deník, který jste si psala? Tedy – pokud se stále těším vaší důvěře...“

„Kdyby ne, neseděla bych tu!“ pospíšila jsem si s prohlášením, které vždycky potěší. Proč se nezavděčit, když můžete?

„Dobře,“ kývl, jako by si mého skoku do řeči nevšiml. „Sejdeme se za týden, deník vezměte sebou.“

Doma jsem zprohýbané oslí rohy ohmataného sešitu nechala chvíli prokluzovat mezi prsty, ale nakonec jsem stránky otevřela. A to, co jsem četla, bych mohla nazvat **Veledlouhým a nikdy neodeslaným dopisem Vavě...**

Nečitelným. I já měla co dělat, rozluštit mnohdy ve spěchu a různě – na koleni, ve stoje, za jízdy v autě – psané poznámky!

Co teď? Přepsat je?

Ano! Odpověď za deset bodů!

A při té příležitosti rozdělit text na části a kapitoly!

Šup!

*‘Cítil jsem svou osamělost, proto jsem na všechny strany vyhazoval
k mořskému dnu záchranné kotvy.’*

Napoleon

Část 1.

1. kapitola: O Jakubově životě a smrti, vzniku Santiaga, Cesty i jiném...

Milá Vavo,² ostružiny, stejně jako lidé, se neustále mění! Nemáte nikdy ani ponětí o tom, co vás čeká, když zatoužíte po osvěžení z ostružin! Ty, nejprve zelené, od nezralých malin k nerozeznání, postupně zčervenají, znachoví ... a nakonec zčernají.

Ale i když už jsou zralé a vy je utrhnete, netušíte, nač narazíte: na sladkou chuť? Nakyslou? Vodnaté nic? Ostružina může být tvrdá, nahořklá, suchá, ... nebo prohřátá sluncem, sladkoučká a šťavnatá, ... měkká, dokonce i blátivá! Jak říkám – pokud jde o ostružiny, nemáte nikdy páru o tom, s čím (nebo s kým?) budete mít tu čest!

2 Rodinná přítelkyně, lékařka a homeopatka.

Vím o tom své. Strávila jsem v ostružiní léto. Strávila jsem léto sama se sebou, sama se svým mužem, vzdálená od přátel, sama s úplně cizími, zato přítomnými lidmi. Všichni jsme se, ač na jedno brdo při pohledu z dálky, za tu dobu vybarvili, vydali svědectví o své chuti, vůni, tvrdosti či měkkosti, schopnosti prospět sobě i světu...

Chci vám o tom vyprávět.

Tvrdíte, že zpracováním cestovatelských zápisků rozjasním svoji mysl a zlepším tak svůj stav. Osobně se domnívám, že psaní deníku (stejně jako fotografování) znamená vyrábění vzpomínek a vzpomínka představuje jen další druh utrpení, nicméně, myji si ruce, krčím ramena a pravím: *‘Obrňte se trpělivostí a čtěte. Představte si, že mi nasloucháte tak, jak jste naslouchala kdysi, za bezměsíčných nocí, v ztichlém hotelu na kopci těsně pod Špindlerovkou, poslední to křižovatkou krkonošských cest...’*

Tam také vše začalo. Na horské boudě, kde jsem vydělala miliony, ale ztratila rodinu, přátele i zdraví. Nejen má fyzická, ale i má duševní rovnováha vzaly na kopcích za své a – ne, ne, jinak!

Na Erlebachově boudě v Krkonoších, na tom hřebeni, za kterým už se rozkládaly jen polské roviny, jsem poprvé slyšela o Svatojakubské pouti.

Slovo *pout'* do té doby mělo příchůť cukrové vaty, párků rozmáčených ve vodě a okoralého chleba potřísněného ředěnou hořčicí. Znělo zvukem špejlí lámaných pod papírovými květy růží dobře cílenými broky, šlágry vyřvávány na celé kolo, skřípotem houpaček a jekotem dospívajících holek točících se na řetízkovém

kolotoči. Zářivě barevná, hlučná pouť prolévaná pivem a limonádou čpěla po zvracích, pištěla předstíraným strachem a tajila dech lépe nebo hůře skrývanou touhou.

Jednoho dne jsem se měla dozvědět, že výraz *pout'* se pojí se slovesem *putovat*.

Putovat se dá, kam jen chcete, třeba do Svaté země, konkrétně do Jeruzaléma, kráčet po svých můžete do Říma, muslimové se hrnou do Mekky, vyznavači jiných náboženství někam úplně jinam: míst, na kterých můžete splynout s Bohem, je mnoho. Je mezi nimi i Horní Maršov, do jehož poutního kostela jsem měla v té době z krkonošského úbočí nejbliže, ale já se zamilovala do *Santiaga de Compostela*, tajuplného, záhadného španělského města, proslaveného tím, že v něm sní svůj věčný sen muž známý jako svatý Jakub.

JAKUB, řečený také Větší (nebo Starší, též ale Hromovládce či Maurobijec), syn Zebedeův a někdejší rybář na Tiberiánském jezeře, nebyl jen tak někdo! Šlo o prominenta mezi apoštoly! Spolu s Janem Evangelistou, patřil k nejoblíbenějším učedníkům Ježíše Krista. Někteří však tvrdí, že byl – doslova a do písmene – *bratrem* samotného Ježíše. A Ježíš, prvorozený syn rodiny, která patřila k pokrevní linii Davidova rodu, byl králem Židů skutečně *prohlášen*. Kvůli tomuto svému nároku byl i Římany popraven. Neměl totiž v úmyslu založit církev, lépe řečeno nové náboženství, ale *dynastii*, která by 'nově' vedla izraelský národ.

A tak krátce před svou smrtí Ježíš ustavil prozatímní vládu *dvanácti* regionálních úředníků, správců dvanácti kmenů či okrsků

Izraele, a svého bratra Jakuba učinil *hlavou* této vlády. Jinými slovy, Jakub se měl stát *vůdcem* raného křesťanského hnutí. Tento významný historický fakt upadl v zapomnutí, anebo – byl utajen. Jisté je to, že každý (ted' mluvím za nás, bezvěrce) zná apoštoly Petra, Jana, možná něco zaslechl i o Matoušovi či Lukášovi a zcela jistě Jidášovi, ale o stěžejním postavení Jakobově – nikdy ani ťuk! *Význam* milovaného učedníka a mladšího Ježíšova bratra byl z paměti křesťanů účinně vymazán.³

Nikoli tak jeho *věhlas*. Jakobova sláva neustále roste, jeho jméno se stále častěji v ústech mnohých skloňuje.

Lidé totiž milují tajemství a Jakobovo působení a vliv, jenž uplatňoval už za svého života (a hlavně působení a vliv rostoucí až po jeho *smrti*), otázky vyvolává. Jakub Větší figuruje v čele skupiny nejzáhadnějších mužů všech dob. A zřejmě i těch nejpřitažlivějších, protože (jak říkávali soudruzi) nebojím se toho slova – nejchlapáčtějších.

Nesepsal totiž, jako ostatní z následovníků Ježíšových, *vyprávění* o Jeho životě, nepodal nám *svůj* výklad Jeho učení – on je rovnou uskutečnil. Tedy *částečně* uskutečnil tím, že vnutil nejednotné Evropě jednotné náboženství, křesťanství.

3 James D. Tabor, Ježíšova dynastie, Knižní klub, 2006

Jakub stvořil Evropu takovou, jakou ji známe dnes. Jakuba dokonce mnozí pokládají za *Otce Unie!*⁴

Neúnavný misionář Jakub, zahalený do rozevlátého pláště, v ruce poutnickou hůl, na hlavě klobouk se širokou střechou a na rameni mošnu, prochodil západoevropskou pevninu, severní Afriku i Blízký Východ křížem krážem. Zahynul z příkazu krále Heroda Agrippy v roce 42 nebo 44: Jakubovu hlavu setnuli v Palestině mečem. Byl *prvním* z apoštolů, který zemřel pro svou víru, byl prvním křesťanským *mučedníkem*.

Ještě cestou na popraviště, ještě na poslední chvíli, vykonal zázrak – vyléčil nemocného, který nebyl schopen chůze a prosil o pomoc. V okamžiku, kdy Jakub mrzáka pozvedl a uzdravil, obrátil se ke křesťanství i jeden z katanů – a byl za to, co jiného, popraven i s Jakubem.

Na místě popravy postavili chrám. A tady se vyprávění štěpí: dle jedněch byly asi o třicet let později ostatky apoštola přeneseny na Sinaj, do míst, kde dnes stojí klášter svaté Kateřiny, a teprve, když hrob začali ohrožovat (v 8. století) Saracéni,⁵ byly přeneseny do Španělska.

4 Nic na tom nemění fakt, že Evropa, tak jak ji chápeme dnes, nabyla svého významu až okolo roku 1500. 'Nadřazená ostatním částem světa' (*Abraham Ortelius* v díle *Theatrum Orbis Terrarum*, Antverpy 1572) se Evropa na počátku novověku začala chovat tak, jak byla i zobrazována – jako královna sedící na trůně, v jedné ruce žezlo světové nadvlády, v druhé glóbus s křesťanským křížem. Až níže pod ní, všemocnou vůdkyni, se v podřízené pozici na obrázcích z té doby k sobě rísknou další tři ženské postavy – bohatě oblečená Asie, polonahá Afrika a nahá Amerika. (Učenec a politický filozof, *Louis Le Roy* roku 1559 apeloval na křesťanské vládcy, aby vyslyšeli hlas naší společné *matky*, zanechali sporů a sjednotili se v obraně proti Turkům. Tomuto 'posvátnému hlasu Evropy' nasloucháme s větší či menší úctou dodnes.)

5 Saracéni, Maurové, muslimové, musulmani, mohamedáni, machometáni, ... jsou různá označení pro vyznavače islámu.

Druzí poněkud barvitěji líčí, jak Jakobovo neživé tělo, pohozené za branami Jeruzaléma a v palestinské Jaffě naložené na loď, vykonalo další, tentokrát už poslední, pouť. Dle legendy přepravila mrtvého světce bárka přes Středozemní moře na Gibraltar. Loď, vedená Boží rukou a hnaná příznivými větry, dorazila k *Irii Flavii* (dnešnímu El Padrón) za sedm dní. Mrtvolu pak vezli na volské káře ještě asi třicet kilometrů dál do vnitrozemí, na místo, na němž se voli sami od sebe zastavili. Tam prý nebožtíka i pohřbili.

Kde přesně?

Nikdo neví.

Mnozí pátrali po místě posledního Jakobova odpočinku, tři roky také jistý Pelagius hledal Jakobův hrob a možná už to po všech těch letech chtěl vzdát, když hle, stalo se tak roku 813, na nebi se objevila nová, oslnivá *hvězda*! Svoji září zalévala místo, jež – jaký zázrak! – skrývalo ostatky svatého muže!

Rov svatého Jakuba od těch časů nazýval *campus stellae*, hvězdné pole a celý svět je dychtil spatřit.

Už v roce 816 vybuodovali nad zázračně objeveným hrobem, z příkazu krále Alfonsa II., svatyni,⁶ do níž téměř vzápětí začaly proudit zástupy věřících. Svatyně se stala místem velmi populárním, pro poutníky přitažlivějším než všechny chrámy Říma nebo

⁶ Původně tam stával palác pohanky, posléze křesťanky Lupy. Každopádně: *všechny* poutní stezky vedou místy od pradávna zasvěcenými významným *ženám*! Bohyním! I katedrála svatého Jakuba stojí na místě, kde se usmiřoval, posiloval a *vzýval* ženský princip! Znamením Bohyň byla *hvězda*, proto se pout, dnes zvaná Svatojakubská, od nepaměti nazývala – *Cestou hvězdy*.

Jeruzaléma dohromady. *Santiago de Compostela*⁷ mělo o prosperitu postaráno.

Jakub Větší se časem stal patronem Španělů.⁸ A jak povědomí o Jakubově moci a síle rostlo, tak se jeden z tří Kristem nejvíce milovaných učedníků stával z ochránce válečníků též ochráncem dělníků, lékárníků, drogistů, kloboučníků, zpracovatelů vosku, kovářů řetězů a především – poutníků!⁹

Až dosud to vypadá na jednoduchou, srozumitelnou historku. Přesto se Jakub Větší a *Santiago de Compostela* přetlačují o místo na přední příčce žebříčku nejzáhadnějších osob a – míst světa! Proč?

Protože nikdo *nedoložil*, že je svatý Jakub opravdu v compostelské katedrále pohřben.

Protože nikdo neumí *vysvětlit* Jakubův obrovský, nezpochybnitelný a nezničitelný kult.

A protože nikdo *nechápe*, proč právě Compostela lidi tolik vábí, jaké síly způsobují, že ani Betlém, Turín, Řím (o Lurdách, Fatimě, Čenstochové, Hostýně či Svaté hoře nemluvě), nelákají fandý křesťanství více.

7 Jakub se španělsky řekne Santiago.

8 Nazvali ho Maurobijcem, tedy obráncem křesťanů před *napadením* islámem. Roku 844 se totiž zjevil na bílém koni v čele křesťanské armády v bitvě u Clavija v Kastilii a pomohl rozdrtit islámského nepřítele.

9 Patron poutníků je vzýván i jako pomocník proti revmatismu (léčení této choroby se Jakubovi opravdu dařilo) či jako záštita dobrého počasí a velké úrody jablek a polních plodin.

Průzkum hrobu za hlavním oltářem katedrály v *Santiago de Compostela* vynesl na denní světlo kosti tří mužů. Zlomek kosti, uchovávaný v katedrále v *Pistoii* v Itálii a odedávna považovaný za část lebky svatého Jakuba, zapadá do jedné ze tří lebek ze Santiaga. Takže je jasné, že jedním z pohřbených je svatý Jakub!

Nebo také ne! Co když se jedná o pozůstatky tří *neznámých*, compostelských, biskupů...? Kdo to ví?

Uniká i pravda o založení města a o *počátcích* pouti. Dle *církevního* výkladu poukázal jako první na velikost a význam svatého Jakuba biskup *Godescalc* z města *Le Puy*¹⁰ ve francouzském *Auvergne*.¹¹ Biskup se stal totiž prvním *vidovaným* poutníkem. Obecně je známo, že cestu k Jakubovu hrobu podniknul v roce 950.

Jeho příkladu následovaly tisíce dalších. Ve středověku se to na Cestě poutníky jen hemžilo, na trase se zakládaly nemocnice a kláštery, brzy se objevily – podél cest, které vedly z *Le Puy*, *Arbesu*, *Torsu* a *Vézelay*¹² – i nové svatyně.

I malé dítě ví, že všechny cesty vedou nakonec do Říma, ale jedna z nich, ta *nejslavnější*, francouzská *le chemin* a španělská *el camino*, vede z (nebo do) *Santiago de Compostela*.

10 Čti *l puy* – deska.

11 Čti *óverň*.

12 Kurzívou označená místa jsou poutníky považována v současné době za *výchozí*.

Sám svatý Jakub prošel na třech kontinentech tolika cestami, stezkami, úvozy, pěšinami i pěšinkami, že by jejich znázornění připomnělo hustě tkanou pavučinu. Pavučinu, jež se rozprostírá nejen nad velkou částí Evropy, ale jak už jsem zmínila, i severní Afriky a Blízkého východu.

Proto je možné se za svatým Jakubem vydat prakticky *odkudkoli*, značenou i neznačenou cestou, vždy půjde o tu ‘správnou’. Ať si poutník vyšlápne u nás v Evropě ze severu, jihu, západu či východu, slijí se mu cestičky i cesty dřív nebo později do čtyř hlavních, výše jmenovaných, kterými projde Francií, a i tyto čtyři se za Pyrenejemi spojí na poslední velké křižovatce v *Punte la Reina* v jednu jedinou, po níž poutník dojde až na konec světa, *finsterre* – jak se kdysi říkalo místu mučedníkovy poslednímu odpočinku.

Budeme-li se držet oficiální historie Svatojakubské pouti, putují někdejší i dnešní *hříšníci* o samotě i v houfu k hrobu světce už více než 1 000 let. Neoficiální kronikáři jdou ještě hlouběji a tvrdí, že nejen hříšní, ale i lidé *toužící po poznání* a někteří také po *zasvěcení*, kráčejí po těchto stezkách od ‘bylo – nebylo‘; jedná se totiž o cesty propojující posvátná místa tak stará, jak staré je lidstvo samo – místa, na nichž odvždy byla uctívána už zmíněná životodárná, světem nezpochybnitelně hýbající síla, síla *ženská*.¹³

13 Na místech zasvěcených kdysi Bohyním – Velkým Matkám stojí dnes kaple a kostely zasvěcené Panně Marii či Máří Magdaleně, popř. svaté Foy či jiné světicí.

Kostelík, vybudovaný nad Jakubovým hrobem, začali téměř okamžitě po dokončení rozšiřovat, zájmu poutníků nikdy nestačil. A tak se v roce 1078 započalo se stavbou katedrály, jež podle Francouze *Aimeryho Picauda* a jeho *Průvodce poutníků* z 12. století ‘nemá žádnou vadu, je obdivuhodně vybudována, veliká, prostorná, s harmonickými rozměry a dobře vyvážená co do délky, šířky i výšky.’

Časem nábožensko-mystické zanícení hledajících zchladily spory a války. Ale v nedávné době potvrdil papež Jan Pavel II.¹⁴ ochotu kostelů, klášterů, opatství, hospiců a hostinců sloužit i nadále poutníkům na stezkách svatého Jakuba, Paulo Coelho svou knihou rozpálil představivost romantických čtenářů do bíla a – scéna byla připravena. Výšlapy po *starých poutních stezkách* se staly módními. Obnovu této tradice podporuje i Evropská unie, dostávají se – celé nebo alespoň jejich části – pod záštitu UNESCO. A největší oblibě se, stejně jako kdysi, těší ze všech možných poutních cest cesta jediná – Cesta svatojakubská!

Každý rok na ni vstupují davy hojnější a hojnější. Přestože si katedrála v Le Puy vede záznamy pouze od dubna do října příslušného roku, a to ještě halabala, čísla úctyhodně rostou.¹⁵

Svátek svatého Jakuba se slaví, jak známo, 25. července a já si dlouho (pod vlivem televizního dokumentu BBC) myslela, že pouť

14 V srpnu roku 1989.

15 Počet poutníků požehnaných před nástupem Cesty před sochou svatého Jakuba v katedrále města Le Puy-en-Velay v roce 1999 dosahoval počtu 2500 osob, v roce 2000 3750, v roce 2001 4520, v roce 2002 5750 a v roce 2003 6400 osob.

musím vykonat tak, abych se přesně 25. dne 7. měsíce roku mísila mezi ostatními poutníky v ulicích nebo na náměstích Santiaga. Až letos, píšeme rok 2004, jsem se dozvěděla, že v slavné, tajemstvím obestřené katedrále, se mohu s ostatními zjitřenými dušemi mačkat *kdykoli* během roku. Jaká úleva!

Jak vidno, církev nebo španělská vesnice – obojí je pro mne stejně cizím, neprobádaným světem. Nejsem křesťanka! A přesto toužím putovat stezkou svatého Jakuba! Možná proto, že dokument Britů byl velmi působivý, a já podléhám snadno nadšení... A možná proto, že dychtím potkat se na této Cestě hvězdy sama se sebou! Ano, sama se sebou! Až pak – možná – s Bohem.

Dnes vím, že je to totéž: potkat se sama se sebou, znamená potkat se s Bohem. Tenkrát jsem si pletla pojmy víc než nyní. Dokonce jsem měla tendence směšovat Boha a náboženství! A *křesťanské* náboženství se svou zpovědí a autoritativním vedením vzbuzovalo pocit, že představuje přesně to, co potřebuji.

2. kapitola: O tom, jak jsem se k doktoru K. dostala, i o tom, jak jsem o putování snila

Autoritativní vedení... Toho se mi dostávalo a dostává celý život bohatě. Je to *autoritativní vedení*, které mne drží u doktora K.?

Rozhodně mi vládne pevnou rukou.

Vlastně i za seznámení s ním 'vděčím' Erlebachově boudě! A doktorce Hedvice Alterové, právníčce; ta během jednoho prosluněného lednového odpoledne roku 1997 dotěrnými dotazy zjišťovala, jak je možné, že jsem se *zas* dostala do *takového* průšvihů, a mně nezbylo, než přiznat, že jsem na dně. Bez síly, bez vůle, bez rozumu, bez citu... Žádný elán, žádná jiskra, žádný duch. Plány? Přežít stávající den! Co den! Přežít nejbližších pět minut! Což se za pomoci alkoholu a prášků daří.

Advokátka se na mne tehdy pátravě zadívala. Překypovala jsem navenek vitalitou a rázností. Hlučně jsem se smála. Široce gestikulovala. Odpovědět prostě 'ano' nebo 'ne' mi však činilo potíže. Vysvětlit, co chci? Nemožné. Vedla jsem dlouhatánské monology, proplétala je mnoha vysvětlivkami... a stejně výpovědi nedávaly smysl.

Byla jsem tak unavená, tak *unavená!*

A otázky doktorky Alterové nebraly konce. „*Copak mi nikdy nedá pokoj?*“

Znervózňuje mne, vím, že jsem udělala chybu, ale z toho se ona může jediné radovat, zaplatím jí za to, že mne vytáhne z té bryndy ven! Je z mých chyb živa, tak ať dělá, *dělá* – a mně dá svátek!

Doktorka Alterová mne doháněla hned k zuřivosti, hned k pláči. V *nitru* ovšem! Navenek jsem předváděla trošku praštěnou, trošku lehkomyšlnou, ale v podstatě soudnou, inteligentní ženu v letech, ženu, která si umí poradit.

„Proč nevyhledáte odborníka?“ Jasně, chladné oči na mne upřeně hleděly.

„A u koho sedím?“

„Nemyslím odborníka na právo. Myslím odborníka z oblasti psychiatrie.“

„Chodím k doktorce Jarošové.“

„No a?“

„Nic. Odcházím od ní s usedavým pláčem a ona si ani nevšímne. Konzultuje se mnou *své* problémy. Mám toho dost. V Jilemnici je prý ještě jeden psychiatr –„

„Ale prosím vás!“ Horoucí srdce doktorky Alterové prorazilo hradbu chladného kalkulu ‘má dáti – dal’. Nadiktovala mi (bez nároku na honorář) telefonní číslo člověka, jehož nikdy neviděla. Jelikož mu ale kdysi po telefonu vylíčila psychické potíže své nejmladší dcery a jelikož jeho rady způsobily, že děvče od té doby nemá problémy (a tudíž ani doktorka Alterová nemá problémy), je

skálopevně přesvědčena, že tento muž, muž, s nímž nikdy tváří v tvář nejednala, je dostatečně vybaven trpělivostí i znalostmi k tomu, aby pomohl i mně.

Proč to nezkusit? Horší než Hvězda jasná – Jarošová být nemůže.

A tak jsem se ocitla v ordinaci, která vypadá jako obývací pokoj, *en face*¹⁶ muži nepříliš vysokému, ale hezkému, pokud se jeho tvář, pravda, dala vůbec za brýlemi, mezi strništěm vousů a trochu rozčepýřenými vlasy, zahlédnout.

Vlastně ve mně díky té nedbalé eleganci vzklíčila naděje. V každém *dobřím* americkém filmu už první záběr na ordinaci či samotného psychiatra diváka vyděsí, neb lékař vypadá jako ztroskotanec a ordinace jako špeluňka. Okamžitou důvěru rozhodně nebudí.

Ovšem, když příběh končí, děj se na plátně uzavírá a vám pomalu dochází, že se s tím podivně ošumělým, mnohdy nepříjemným, ale zároveň tak chápavým, sebejistým (rozuměj, pocit jistoty dodávajícím) lékařem duše budete muset rozloučit, máte pocit, že to nedokážete! Je vám smutno, těžko, a stav, ve kterém se nacházíte, je stejně nesnesitelný, jako stav, v němž ztrácíte matku. Nechápete, jak scenárista může být tak tvrdý? Nejste připraveni na samostatný život! Hlavní hrdina snad ano, vy ne!

16 Čti *an fas*, francouzsky tváří v tvář.

Rychle jsem pookřívala: vždyť se mi zhmotňuje hollywoodský sen! Rozjíždím natáčení svého vlastního filmu! Nikoli v roli diváka, ale v úloze *aktéra*! Tentokrát sama *projdu* vzrušující, zábavnou proměnou! Sbohem, smutku! Našla jsem *zachránce*!

Ovládl mne stav vytržení! Těším se na všechno příští!

Pokus narovnat se na, zeleným sametem potažené, dojem blahobytu vzbuzující, pohovce, nevyšel. Levou ruku jsem tedy opřela o masivní dřevěné opěradlo ve snaze vypadat sice zhrouceně, ale *uvolněně*.

Uvolněně zhrouceně!

Možná mi šlo o to, se předvést. Tolik lidí už přede mnou padlo na zadek, proč ne i tenhle chlap?

Jakmile jsem se opět usadila, doktor zapředl rozhovor. Vyptal se, proč jsem přijela, co mne trápí... Odpovídala jsem chvílemi vzpurně, chvílemi otráveně, neboť jsem podobné postupy zažila už mnohokrát! V tolika ordinacích jsem už plakala, křičela, svíjela se strachem a nechala kojit nadějí! V horším případě jsem bývala krutě zklamávána počátečním vřelým přijetím a následnou ledovou sprchou nezájmu nebo využívána a *zneužívána* – pobyt na horách, ještě k tomu zdarma, přišel kdekomu vhod.